

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. B.**, zastoupený Mgr. Jiřím Mikundou, advokátem se sídlem Štefánikova 244, Kopřivnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MSK 146375/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2016, č. j. 22 Ad 11/2016 - 9,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Usnesením ze dne 28. 7. 2016, č. j. 22 Ad 11/2016 - 9, odmítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MSK 146375/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti lékařskému posudku ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. 2015/06/67, vystavenému Fakultní nemocnicí Ostrava, primářkou Oddělení pracovního a preventivního lékařství MUDr. Z. H., Ph.D., podle kterého se neuznává nemoc z povolání - středně těžký syndrom karpálních tunelů.

[2] V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud žalobu odmítne, je-li nepřipustná. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná

tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je podle tohoto zákona z přezkoumávání vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

[3] Krajský soud v rámci hodnocení dané věci vycházel zejména z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že lékařský posudek vydaný podle § 77 odst. 1 zákona č. 20/1996 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o péči o zdraví lidu“), je „*souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy, že lékař při posuzování volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoli. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje.*“ V současné době je posudková péče upravena v § 41 a násl. zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Podle § 41 odst. 1 písm. e) zákona o specifických zdravotních službách je součástí posudkové péče posuzování zdravotního stavu v souvislosti s nemocí z povolání nebo ohrožením nemocí z povolání. Nicméně tato úprava nevyklučuje použití výše uvedené judikatury, z níž vyplývá, že lékařský posudek není rozhodnutím o právu či povinnosti, nýbrž jde pouze o posouzení zdravotního stavu. Totéž platí i o rozhodnutí správního orgánu, který rozhoduje o odvolání proti lékařskému posudku.

[4] Je-li výsledkem lékařského posouzení obsaženého v lékařském posudku závěr, že pracovník je pro svůj zdravotní stav trvale nezpůsobilý k výkonu dosavadní práce, vyplývá z tohoto závěru povinnost zaměstnavatele zaměstnance propustit nebo převést na jinou práci. Tato povinnost vzniká zaměstnavateli ze zákona, nikoliv z posudku. Je totiž důsledkem nezpůsobilosti zaměstnance k výkonu určité činnosti, kterou posudek nezakládá, ale pouze deklaruje. Zásahem do práv pracovníků není posudek sám o sobě, ale teprve úkon zaměstnavatele v pracovněprávních vztazích, kterým je buďto převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), nebo podání výpovědi ze strany zaměstnavatele podle § 52 písm. e) zákoníku práce. Proti těmto úkonům zaměstnavatele může zaměstnanec brojit prostředky uvedenými v zákoníku práce v řízení občanskoprávním podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). V tomto řízení má soud na základě zásady volného hodnocení důkazů, kterou § 135 odst. 2 o. s. ř. neruší, možnost přezkoumat rozhodnutí vydaná správními orgány, tedy i rozhodnutí o odvolání proti lékařskému posudku.

[5] Z výše uvedeného krajský soud dovodil, že rozhodnutí žalovaného vydané podle § 47 zákona o specifických zdravotních službách nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkoumávání ve správním soudnictví. Krajský soud proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě napadl shora uvedené usnesení krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud při svém posouzení nesprávně vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, který se však týkal odlišného skutkového stavu. Ústavní soud posuzoval případ, kdy lékař v posudku konstatoval zdravotní nezpůsobilost zaměstnance. Zaměstnanec naproti tomu tvrdil, že k dané práci stále zdravotně způsobilý je. V nyní posuzovaném případě není o správnosti závěru lékaře o zdravotní nezpůsobilosti stěžovatele žádných pochyb. Důvod napadení rozhodnutí krajského úřadu spočívá v tom, co je příčinou zdravotní nezpůsobilosti stěžovatele k výkonu dané práce, zda jde o tzv. obecnou nezpůsobilost, nebo o nezpůsobilost zapříčiněnou nemocí z povolání. Posouzení těchto příčin výrazně překračuje rámec pouhého zjišťování zdravotního stavu. Ani lékař, ani krajský úřad není v tomto směru natolik erudován, aby své stanovisko konstituoval zcela sám. Lékař i krajský úřad se opírají o stanovisko Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „krajská hygienická stanice“). A právě nesprávnost postupu krajské hygienické stanice byla žalobou, a nyní i kasační stížností, vytýkána především. Jelikož však jde o dílčí podklad konečného rozhodnutí, není možné jej napadat samostatně, ale pouze cestou zpochybnění rozhodnutí ve věci samé.

[8] Stěžovatel a jeho bývalý zaměstnavatel obchodní společnost Brose CZ spol. s r.o. si byli vědomi zdravotní nezpůsobilosti stěžovatele k dalšímu výkonu sjednané práce, ale nebyli si jisti, co je důvodem této zdravotní nezpůsobilosti, neboť konečné rozhodnutí krajského úřadu nebylo v době ukončení jeho pracovního poměru známo. Stěžovatel proto se zaměstnavatelem uzavřel dvě dohody. První dohodou byl rozváznán pracovní poměr z důvodu dle § 52 písm. e) zákoníku práce, tedy z důvodu obecné zdravotní nezpůsobilosti. Druhá dohoda se týkala odstupného a spočívala v tom, že bude-li u stěžovatele zjištěno, že pozbytí zdravotní způsobilosti bylo zapříčiněno nikoliv obecným onemocněním, ale nemocí z povolání, za kterou zaměstnanci odpovídá zaměstnavatel, bude zaměstnanci vyplaceno odstupné ve výši dvanáctinásobku průměrného výdělku. Za skutečný důvod ukončení pracovního poměru se pak bude považovat důvod uvedený v § 52 písm. d) zákoníku práce, tedy zdravotní nezpůsobilost v důsledku nemoci z povolání. Mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem tedy panuje shoda na způsobu řešení jejich vzájemného vztahu, pokud jde o důsledky posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel proto podotýká, že řešení nedostatků lékařského posudku v pracovněprávním řízení je nesprávný způsob řešení sporu, neboť k soudnímu řízení dovede strany, které však fakticky ve sporu nejsou.

[9] Pokud bude stěžovatel nucen vést soudní řízení se zaměstnavatelem, ocitne se ve výrazně znevýhodněném postavení, protože jako soukromá osoba nikdy nemůže mít přístup k takovému množství informací, kterým disponují státní orgány. Stěžovatel má na mysli zcela konkrétní situaci, kdy krajská hygienická stanice zkoumání hygienických podmínek na pracovišti, což je nezbytnou součástí posouzení důvodů zdravotní nezpůsobilosti, odbyla tím, že pracovní stroje zaměstnavatel odvezl, a nelze proto provést potřebné měření zátěže. Za této situace měla krajská hygienická stanice prostředky, jak

potřebné údaje zjistit jiným způsobem. Stěžovatel podobnými prostředky jako státní orgán nedisponuje.

[10] Stát při koncipování právní úpravy pracovněprávních vztahů stanovil základní zásady vtělené do § 1a odst. 1 zákoníku práce. Mezi tyto zásady patří mimo jiné i zvláštní zákonná ochrana postavení zaměstnance. Stěžovatel však v nyní řešené věci marně pátrá po naplnění těchto zásad. Důraz, který na základní zásady zákonodárce klade, je zřejmý z § 1a odst. 2 zákoníku práce, kde se výslovně hovoří o tom, že základní zásady vyjadřují hodnoty, které chrání veřejný pořádek. A právě poukaz na veřejný pořádek by měl zapříčinit soudní přezkum lékařského posudku.

[11] Stěžovatel je dále přesvědčen, že znemožnění soudního přezkumu je v daném případě v rozporu se záměrem zákonodárce, jak je patrný ze základních zásad prezentovaných shora. V konečném důsledku pak stěžovatel považuje předmětné znemožnění soudního přezkumu za zásah do ústavně zaručených práv, konkrétně do práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z těchto důvodů tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, neboť v posuzovaném případě se jedná o přezkoumání úkonu správního orgánu, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. z přezkumu vyloučen. Žalovaný zároveň uvedl, že podle § 47 odst. 4 zákona o specifických zdravotních službách se pro přezkoumání lékařského posudku příslušným správním orgánem použije, pokud tento zákon nestanoví jinak, část čtvrtá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výsledek přezkoumání lékařského posudku tak nelze chápat jako rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu vydané po proběhlém správním řízení a tedy jako rozhodnutí, kterým se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má nebo nemá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně neuvedl kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47).

pokračování

[15] Je-li kasační stížnost podána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je Nejvyšší správní soud oprávněn zkoumat pouze zákonnost důvodů pro odmítnutí žaloby a to, zda se krajský soud nedopustil procesních pochybení v řízení předcházejícím tomuto rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49). Kasační soud naopak není oprávněn věcně přezkoumat důvodnost žaloby, tj. zda napadený správní akt je nezákonný a zda posouzení zdravotního stavu stěžovatele bylo správné.

[16] Krajský soud však nepochybil, pokud napadený správní akt neshledal „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Jakkoliv se totiž jedná o rozhodnutí ve formálním smyslu, nezasahuje bezprostředně do práv a povinností fyzických či právnických osob. Nejvyšší správní soud se otázkou přezkumu lékařských posudků v minulosti již opakovaně zabýval. Za účinnosti zákona o péči o zdraví lidu nebyla judikatura Nejvyššího správního soudu stran přezkoumatelnosti lékařských posudků ve správním soudnictví jednotná, což v konečném důsledku vyústilo ve vydání rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, který dospěl k závěru, že lékařský posudek nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu a žalobu proti němu proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne.

[17] Uvedený závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu následně potvrdil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, konstatoval, že *„[p]osudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance... Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna. Listinou garantované právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. Jinými slovy, správnou cestou k obraně práv zaměstnance v případech obdobných posuzovanému je žaloba na neplatnost úkonu zaměstnavatele opírajícího se o posudek o zdravotní způsobilosti“.*

[18] Výše citovaný právní názor byl vysloven za účinnosti zákona o péči o zdraví lidu, který byl však již zrušen a nahrazen. V kontextu nyní posuzované věci je právní úprava lékařských posudků pro uznání nemoci z povolání a jejich přezkumu obsažena v zákoně o specifických zdravotních službách. Porovnáním § 46 odst. 1 a 5 zákona o specifických zdravotních službách s dikcí § 77 a § 77a zákona o péči o zdraví lidu je zřejmé, že nová právní úprava nedoznala oproti předchozí takových změn, které by odůvodňovaly změnu náhledu na přezkum lékařských posudků a přezkumných rozhodnutí (shodně např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2016, č. j. 8 As 151/2015 - 33). Nadále je proto zcela zákonné hodnocení, že lékařský posudek, jenž obsahuje závěr o nezpůsobilosti zaměstnance k práci, nekonstituuje tomuto zaměstnanci ani jeho zaměstnavateli žádná práva ani povinnosti, neboť ke změnám v pracovním poměru nedochází samotným vydáním tohoto posudku, ale až následnými úkony zaměstnavatele, případně zaměstnance, které jsou soudně přezkoumatelné před civilními soudy. Lékařský posudek ani jeho následný přezkum podle § 47 zákona o specifických zdravotních službách totiž nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a není proto přezkoumatelný ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 121/2013 - 31). Krajský soud tak postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele proti napadenému rozhodnutí odmítl.

[19] Uvedený závěr nemůže změnit ani námitka stěžovatele týkající se tvrzeného pochybení krajské hygienické stanice spočívající v nedostatečném zjištění jeho pracovních podmínek. Provedené šetření, které bylo podkladem lékařského posudku, nelze v tomto řízení přezkoumávat. Jak již bylo uvedeno, nemůže být přezkoumána důvodnost žaloby, tedy ani zákonnost posouzení zdravotního stavu či zákonnost podkladů, které k vydání lékařského posudku vedly. Posouzení podkladů poskytnutých krajskou hygienickou stanicí může být předmětem soudního přezkumu pouze v rámci přezkumu soukromoprávního jednání zaměstnavatele učiněného na podkladě lékařského posudku. Nejvyšší soud již opakovaně uvedl, že lékařský posudek je „*způsobilým předpokladem pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm.e) zák. práce, jen jestliže v něm bylo výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vyjádřeno, že zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu pozbyl dlouhodobě způsobilost konat dále dosavadní práci*“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4118/2013, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. 21 Cdo 2785/2010). Nejvyšší soud dále konstatoval, že ze skutečnosti, že v lékařském posudku nejsou jako příčina toho, proč zaměstnanec pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu dosavadní práce, uvedeny pracovní úraz, nemoc z povolání nebo ohrožení nemocí z povolání, nelze bez dalšího dovozovat, že zaměstnanec pozbyl tuto zdravotní způsobilost z jiných příčin. V takovém případě je třeba zabývat se tím, co je skutečnou (v lékařském posudku výslovně neuvedenou) příčinou ztráty zdravotní způsobilosti zaměstnance k dalšímu výkonu dosavadní práce (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 21 Cdo 492/2012). Stěžovatel se proto může obrátit na civilní soud a v rámci pracovněprávního sporu přednést v kasační stížnosti uplatněné námitky vůči podkladům i samotnému lékařskému posudku. Civilní soud pak bude povinen se těmito tvrzeními řádně zabývat. V tomto řízení má soud na základě zásady volného hodnocení důkazů, kterou § 135 odst. 2 o. s. ř. neruší, možnost přezkoumat rozhodnutí vydaná správními orgány, tedy i rozhodnutí o odvolání proti lékařskému posudku.

[20] Odkaz stěžovatele na základní zásady pracovního práva vyjádřené zejména v § 1a zákoníku práce není pro nyní posuzovanou věc případný. Předmětné zásady spočívající zejména ve zvýšení ochrany postavení zaměstnance se totiž uplatní právě až v případném civilním soudním řízení, bude-li tedy stěžovatel se zaměstnavatelem vést soudní spor.

pokračování

[21] Stěžovatel na závěr namítl, že vzhledem k výluce napadeného rozhodnutí žalovaného ze soudního přezkumu je porušeno jeho právo na přístup k soudu, jako součást práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z čl. 36 odst. 2 Listiny plyne, že pravomoc soudů při přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy vychází z principu generální klauzule. Přezkoumat lze v zásadě každé rozhodnutí správního orgánu, pokud není takový soudní přezkum výslovně vyloučen zákonem. Při posouzení těchto tzv. kompetenčních výluk je třeba vždy přihlížet ke skutečnému smyslu, pro který jsou výluky stanoveny. V pochybnostech o tom, zda žalobci svědčí právo na přístup k soudu, je nezbytné přiklonit se k výkladu svědčícímu ve prospěch výkonu tohoto práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42). V případě lékařského posudku však už takovéto pochybnosti nepanují, neboť se k jeho povaze a následnému soudnímu přezkumu vyjádřil jak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavní soud, který rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu potvrdil (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti na jejich náhradu zásadně měl právo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly, a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu